

[Indenrigsministeren]

ved at forklare det. Men jeg har sagt i redegørelsen, at det er klart, at det medfører, at man tvinges til, opfordres til, at interessere sig for danske forhold, for det danske sprog, og jeg mener egentlig, at det kun kan siges at være en fordel.

Der bliver i løbet af nogle få uger lejlighed til at diskutere sagen i folketinget på et lidt bedre grundlag end det, vi har i dag.

Jeg er ikke så glad for den bemærkning, hr. Dyremose kom med om, at vi i Danmark måske hellere skulle tage forældreløse børn hertil, hvis de kom fra meget fremmede kulturer, end at søge at tage familier hertil, og den bemærkning, der faldt umiddelbart derefter, at vi nok burde vise den allerstørste tilbageholdenhed med hensyn til indvandring af mennesker fra kulturer, der lå os fjernt. Jeg er ikke glad for at skulle være med til at administrere en forholdsordre af den art, og jeg finder ikke, at den rigtig er i overensstemmelse med en demokratisk opfattelse og et ligebehandlingsprincip. Men jeg siger det som alt, der i øvrigt er blevet sagt i salen i dag, med lidt forsigtighed. Jeg vil ikke beskylde nogen for noget forkert. Jeg giver bare udtryk for, at jeg ikke deler den opfattelse, hr. Dyremose dér gav udtryk for.

Hr. Knud Lind spørger: hvad er årsagen til, at man ikke i højere grad, end tilfældet er, hjemsender folk efter bistandslovens § 4? Det har først og fremmest den begrundelse, at de udenlandske statsborgere, der opholder sig fast i Danmark, ikke er bistandslovstagere i et sådant omfang, at bistandslovens § 4 tages i brug. Det er hovedbegrundelsen for det, og det synes jeg egentlig at de pågældende kan være stolte af og glade for. Det er rigtigt, at arbejdsløshedssituationen gør, at mange af dem er i den situation, at de ikke har arbejde og derfor får understøttelse, men de er ikke nassere på det danske samfund af den grund.

Der er stillet en række ydeligere spørgsmål af hr. Knud Lind, som jeg for de flestes vedkommende ikke på stedet er i stand til at besvare. Han spørger f. eks., hvor mange urigtige eller fiktive fødselsattester eller fiktive forsørgelseskontrakter der er afgivet, og om tyrkiske statsborgere kan få børnetilskud blot ved at vise deres børn frem. Det skal jeg hverken sige ja eller nej til.

Jeg hæftede mig især ved én bemærkning, hr. Knud Lind gjorde, og det var, at man jo

kunne tænke sig, at disse forsørgelseskontrakter bruges til at finansiere narkohandel. Dér har vi hr. Knud Lind i én eneste ganske klar sætning, også hvis man hørte, hvad hr. Knud Lind i øvrigt sagde. Jeg talte ikke minutterne, men hovedparten af tiden blev efter min erindring brugt på at forsøge at fortælle, at de alligevel er nogle nassere, vi skal se at komme af med. Jeg tror ikke, jeg vil bruge mere tid på hr. Knud Lind.

Den forskelsbehandling af danske mænd, der gifter sig med udenlandske kvinder, der hidtil har været, er det besluttet at lade forsvinde. Indfødsretsudvalget har efter drøftelse med indfødsretskontoret før folketingets sommerferie truffet den beslutning, at der, så snart det administrativt kan lade sig gøre, skal være ligestilling, og jeg mener at have forstået, at man har fundet, at 4 år er en gylden middelvej imellem 1½ år og 6 år, så det problem er altså løst.

Jeg vil gerne sige til fru Ebba Strange, at jeg da godt kan se, at en bevidst daginstitutionspolitik, der direkte sigter på at hjælpe de mindste indvandrerbørn i den vanskelige proces, som de er i, er en god ting. Problemet er jo nok det, at det er meget få kommuner, hvor gruppen er så stor, og hvor antallet af voksne fra det pågældende land, der kan deltage i arbejdet i en sådan institution, er så stort, at det kan lade sig gøre. Jeg husker fra mit hjemlige amt, hvor forholdsvis få indvandrere der er, og hvordan de er spredt, og også hvordan de er spredt på sprog, på hjemsted, på kultur osv., og jeg kan levende forestille mig, at det i visse tilfælde vil være helt umuligt at give den service, som det egentlig ville være rigtigt at vi kunne give.

Fru Ebba Strange, hr. Dyremose og andre gav udtryk for det nødvendige i, at der bliver øvet en større kommunal indsats; der blev f. eks. sagt at stille lokaler eller huse til rådighed, at tage kontakt med grupper, med organer, der repræsenterer indvandrerne på stedet, og der blev sagt en række andre ting. I den anledning vil jeg gerne sige, at jeg er enig i den grundholdning, der dér gives udtryk for. Jeg mener oprigtigt, som det siges i redegørelsen, at vi her er ved at være nået et tidspunkt, hvor en meget stor del af opgaven må løses lokalt. Derfor bemærkningerne om, at de kommuner, der har særlig store problemer i den forbindelse – jeg tænker på økono-